

BÀI DỰ THI GIỚI THIỆU SÁCH VỀ CHỦ TỊCH HỒ CHÍ MINH VỚI CHỦ ĐỀ “BÁC HỒ - NIỀM TIN YÊU QUA TỪNG TRANG SÁCH” NĂM 2022

I. THÔNG TIN CÁ NHÂN

- Họ và tên: Nguyễn Thùy Linh
- Địa chỉ liên hệ: Khu phố 2, phường Đông Giang, thành phố Đông Hà, Quảng Trị
- Đơn vị: Đoàn Trường THPT Chuyên Lê Quý Đôn, thành phố Đông Hà.
- Số điện thoại: 0833414678
- Email liên hệ: thuylinhnguyen482005@gmail.com
- Link ảnh: https://drive.google.com/file/d/1Ck2ZGHU37Qe-SfIKIPHAyVX7sC_cSwZc/view?usp=sharing

II. BÀI LÀM DỰ THI

Viết về Bác là chủ đề, là đề tài mà rất nhiều ngòi bút hướng đến với sự đa dạng, phong phú về thể loại. Trong buổi chiều mưa tầm tã, tôi đã có duyên tìm đến với cuốn “Suốt đời học Bác” do nhà báo Kiều Mai Sơn ghi chép. Cuốn sách với vẻ

ngoài dung dị, giản đơn, gần gũi. Và được trang trí với biểu tượng hoa sen. Một biểu tượng gắn liền với quê Nam Đàn Nghệ An của Người. Đọc từng trang sách “ Suốt đời học Bác”, tôi được lắng nghe 16 câu chuyện kể. Mà trong những câu chuyện ấy Bác trở về từ những dòng hồi ức, Bác sống mãi trong tình thương yêu của nhân dân, sự kính trọng và tin yêu hết mực.

Những dòng hồi tưởng, lời kể hiện lên rất sinh động và chân thực. Trong chuyện đầu tiên “Người bảo vệ lãnh tụ Nguyễn Ái Quốc” đó là sự hoài niệm về một thời hàn vi đã đi qua, cái thời đầy gian khó và hiểm nguy - những ngày đầu tiên khi Bác trở về với Tổ Quốc. Được hòa mình vào không khí tung bừng, trang nghiêm của buổi lễ Tuyên ngôn độc lập, cùng đồng cảm với niềm tôn kính Bác về lí tưởng được cống hiến cho sự nghiệp kháng chiến bảo vệ Thủ đô và xây dựng đất nước của đại tá Nguyễn Xuân Lương (Học Bác suốt đời). Là lãnh tụ vĩ đại của một nước Bác luôn lắng nghe, thấu hiểu những nỗi khổ, vất vả của những người dân lao động nghèo. Vì sự thương yêu và quan tâm của Bác nên người dân tin yêu mà bày tỏ tâm tư, sẻ chia nỗi khốn khổ của mình. Bác đã hòa mình vào cuộc sống người dân, là vị cha già của dân tộc (Bác Hồ với ngư dân Sầm Sơn). Cuốn sách đã để lại trong tôi nhiều bài học có giá trị.

Cứ ngỡ như tìm đến những lý tưởng Cách mạng của Bác sẽ là những giáo điều khô khan, ngỡ như ở Bác ta chỉ có thể kính cẩn nghiêm mình trước sự có tâm có tài của Bác chứ khó lòng mà noi theo hết thầy. Nhưng lần tìm đến cuốn sách này đã khiến tôi bừng tỉnh. Thì ra Bác không phải là người cao siêu vời vợi là vị Thánh nhân mà người đời thường ca tụng. Bác cũng là người thường như bao người và thường như chính tôi. Nhưng đó là Người yêu Tổ Quốc nồng nàn, suốt đời chỉ miệt mài chăm lo cho đất nước, thương yêu dân như con mình, là vị Cha già của dân tộc, là người ham học hỏi, am hiểu, lĩnh hội nhiều kiến thức. Đúng như tên cuốn sách “Suốt đời học Bác”. Dành cả một đời để noi theo tấm gương Người, học hỏi ở Người những phẩm chất cao đẹp, lý tưởng sống. Là những điều mà không phải đọc một lần là thấm sâu hết thầy mà phải ngẫm, phải ngẫm thật lâu trên hành trình của mình. Như lời Người dạy nhà sĩ Nguyễn Dương Hồng trong chuyện “Chữa răng Bác Hồ ở chiến khu Việt Bắc” là phải đọc quyển Tuyên ngôn Đảng Cộng Sản phải năm sáu lần, đọc thông thả mới hiểu hết được nó mới ăn sâu vào tư tưởng của mình.

Theo lời kể của đại tá Nguyễn Xuân Lương: Nhớ đến Bác là nhớ đến vị lãnh tụ giản dị, gần gũi chứ không xa lạ, xa cách. Bác như người cha già luôn thăm hỏi, quan tâm dân. Xem dân như con, như cháu mình. Và mọi người đều kính trọng

Người bởi phong thái, cách sống khiến mọi người nể phục và noi theo. Mỗi khi được gặp gỡ và làm việc chung với Bác, đó là niềm vinh hạnh, một niềm hạnh phúc lớn. Mà những kỷ niệm ấy chẳng thể nào quên vì nó thật đáng quý, đáng trân trọng đến thế. Bác sống bình dị, cần kiệm và giản đơn vô cùng. Với sự uyên thâm, uyên bác về học thức, Bác luôn giảng dạy cho anh em cán bộ những lý lẽ, những điều quý giá. Khiến người gặp gỡ Bác, được trò chuyện và lắng nghe lời Bác phải thâm ngưỡng mộ và học tập theo tấm gương ấy. Ngay cả chính tôi cũng thực sự bàng hoàng, bất ngờ trước vốn kiến thức sâu rộng và những lẽ đời đã trải của Bác. Ở Bác, đó là cốt cách của một người tài. Không những vậy, Bác còn đặt sự quan tâm nhiều về văn hóa Việt Nam của những ngày đầu Cách mạng qua lời ghi chép của nhà báo Kiều Mai Sơn trong “Suốt đời học Bác”. Bác nói với các thành viên trong giới văn hóa: “ Dân tộc ta còn bị áp chế, hàng triệu đồng bào chúng ta vẫn còn chết đói đầy đường thì các ngài có thể ngồi trong tháp ngà mà sáng tác được không? Tôi mong rằng các ngài trong giới văn hóa nhận thấy rõ nhiệm vụ của các ngài trong lúc này: Củng cố nền độc lập cho Việt Nam, sửa soạn cho đất nước Việt Nam một văn hóa mới và phải làm thế nào cho văn hóa Việt Nam sẽ chiếm được một địa vị trong nền văn hóa thế giới. Mỗi bận tâm, khát vọng của cụ Hồ Chí Minh cũng là khát vọng, là mối quan hoài của bao người nghệ sĩ, có lẽ điều đó đã trở thành kim chỉ nam, phương hướng cho công cuộc sáng tác. Ở Người còn là những lý tưởng, quan điểm sống sống phong cách sống rất kỷ luật, rất nguyên tắc và rất tôn trọng kỷ luật từ việc đúng hẹn 10 phút với “anh Lê Văn Lương”, quan điểm về nghệ thuật rất tiến bộ “làm nghệ thuật kể cả làm khoa học kỹ thuật và kinh tế cũng cần phải sáng tạo. Nếu không có sáng tạo thì không có tiến bộ”,...

Bác khi ấy, là một người giản dị với đôi mắt gân guốc, điệu bộ hồn nhiên nhưng ánh mắt lại ánh lên một tinh thần đấu tranh cương quyết và một tâm hồn nhân đạo, chân thành. Tinh thần Bác còn trẻ lắm, còn trẻ chán so với cơ thể già đi theo thời gian. Bác là hiện thân cho sự kiên trì lý tưởng giải phóng và Cách mạng Việt Nam. Cái tinh thần thép vẫn kiên cường trong trái tim người chiến sĩ, con người yêu Tổ Quốc kia. Nên lần đầu gặp Bác, đã để lại nhiều ấn tượng, bao nỗi xúc động trong trái tim mỗi người. Tình yêu Nước, yêu dân cùng với tinh thần mạnh mẽ, bản lĩnh của Bác như lan tỏa, như truyền đến bao người. Nên gặp Bác, đọc Bác, ta lại càng yêu Nước hơn, càng tự hào hơn về Tổ Quốc mình. Qua cuộc trò chuyện giữa Bác – vị lãnh tụ vĩ đại của dân tộc với bác sĩ Trần Hữu Tước trong câu chuyện “Từ sức hấp dẫn lôi cuốn diệu kỳ của Bác Hồ” (trích trong “Suốt đời học Bác”), ta thấy ở đó

là hai tâm hồn đồng điệu về văn chương, nghệ thuật. Cuộc trò chuyện đầy thú vị, hấp dẫn. Bác Hồ từ sự gặp gỡ, chuyện trò và những lời dạy đầy triết lý ấy đã khiến bác sĩ Trần Hữu Tước như bừng tỉnh và cảm thấu được ý nghĩa của cuộc đời, ý nghĩa của chính công việc mình đang làm. Trần Đại Nghĩa, một nhà khoa học cũng đã được Người giác ngộ bởi những lý tưởng soi đường của Đảng, của một tinh thần yêu nước nồng nàn. Sống trên đời này là sống trọn sống vẹn. Bởi thời gian thì vô thủy vô chung mà con người thì hữu hạn, bé nhỏ trước dòng chảy trôi ấy. Nên ta sống phải mang trong mình lòng hoài bão, những khát khao để theo đuổi đến cùng. Sống tận hưởng, tận hiến. Mà trong thời kỳ ấy, khát vọng chung, hoài bão chung của toàn dân tộc là hòa bình, là tự do, là dân ấm no, hạnh phúc. Đành gác lại những ước mơ riêng mà hòa vào niềm khao khát của toàn đất nước. Để chiến đấu anh dũng, kiên trung vì sự nghiệp nước nhà. Trở về với hình tượng Bác, là trở về với tấm lòng yêu thương dạt dào qua lời kể của nhà báo Như Quỳnh. Lời kể rất chân thực, chân thành từ những người đồng nghiệp của Bác. Bác là người có tấm lòng nhân ái, một trái tim thương yêu. Gặp gỡ Bác qua những lần đi làm báo, Bác luôn chu đáo, tận tình, tận tụy giúp đỡ, quan tâm, luôn luôn thương cảm với các nữ nhà báo. Bác gần gũi và giản dị tặng họ những chiếc bánh. Hành động rất ấm áp. Còn nghe câu chuyện kể về chiếc áo của Bác qua lời kể của cụ Trần Thị Minh Châu trong “Chiếc áo Bác Hồ” (trích trong “Suốt đời nhớ Bác”). Bác đưa chiếc áo bu đông mà mình được tặng cho các anh em trong đêm đông giá rét. Bác thăm hỏi mọi người rất chân thành, lắng nghe những lời tâm sự. Hay Bác lo lắng gia đình ông Máy Lý ngủ chật chội nên đã từ chối lòng tốt của ông và chấp nhận ngủ trong một hang núi không mấy êm ái (“Người bảo vệ lãnh tụ Nguyễn Ái Quốc tại Pác Bó”). Đó là một vị cha già đáng tôn kính. Luôn thương yêu những người dân như nhau mà không phân biệt về giai cấp, tầng lớp, giàu nghèo. Tình thương vô bờ bến, và không vị kỷ. Không chỉ như thế Bác còn là vị anh hùng trên chiến trường hiểm nguy. Dầu Bác là vị lãnh tụ tối cao, là vị nguyên thủ quốc gia nhưng điều đó chẳng thể nào là rào cản, ngăn trở tấm lòng kiên quyết yêu nước và tinh thần quyết chiến, quyết thắng của Bác. Qua từng trang sách, qua từng dòng văn chân phương mộc mạc nhưng lại rất chân thành ấy viết về Người, tôi lại càng thêm tin tưởng vào lý tưởng của Đảng, lý tưởng của Bác và càng thêm yêu, thêm tự hào về vị Chủ tịch vĩ đại của dân tộc, tự hào về những trang lịch sử vẻ vang, tự hào về dáng dấp của Tổ Quốc mình. “Bác Hồ - Niềm tin yêu qua từng trang sách.”

Gấp lại cuốn sách ấy tôi lại suy ngẫm về chính hành trình tuổi trẻ của mình. Mình là thế hệ trẻ gen Z, thế hệ sống trong hòa bình dưới ánh sáng hào quang của quá khứ huy hoàng của đất nước tự do. Nhưng đó cũng là thế hệ phải sống trong sự kỳ vọng, những áp lực là phải phát huy tiếp nối truyền thống cha ông. Tôi từng chên chao trước lý tưởng sống của chính mình, từng hoang hoải trước mỗi hồ nghi “To be or not to be” (Hamlet – Shakespeare) nghĩa là Tồn tại hay không tồn tại? Rốt cuộc tồn tại là vì ý nghĩa gì, là cống hiến gì cho đất nước, cho cuộc đời này? Tôi luôn mong mỗi mình phải làm được điều gì đó vĩ đại, lớn lao cho đất nước. Nhưng đọc “Suốt đời học Bác”, lắng nghe Người, lắng nghe những câu chuyện kể, tôi mới nhận ra trước hết mình phải sống tốt, sống tử tế, luôn nuôi trong mình lòng yêu nước và ý chí kiên cường, luôn học hỏi để mở mang kiến thức và biết quan tâm giúp đỡ người khác trước. Những quan điểm, tư tưởng mới mẻ của Bác dạy sẽ trở thành kim chỉ nam, là chiếc la bàn định hướng cho tương lai phía trước của tôi. Cuốn sách đã cho cuộc đời tôi thêm sức mạnh, đem đến một làn gió mới, một hơi thở mới. Cảm xúc khi đọc hết 16 câu chuyện ấy, lòng tôi tràn ngập hân hoan, hồ hởi như Tố Hữu đã từng vui mừng, phấn khích khi được lý tưởng của Đảng giác ngộ và soi đường:

Từ ấy trong tôi bừng nắng hạ

Mặt trời chân lý chói qua tim

Tâm hồn tôi là một vườn hoa lá

Rất đậm hương và rộn tiếng chim

(Từ ấy – Tố Hữu)

Vẫn luôn tin yêu Người chủ tịch vĩ đại của dân tộc. Như anh hùng Nguyễn Thị Chiên trong chuyện kể “Luôn luôn nhớ ơn Bác” đã vượt qua bao trận bom rơi đạn nổ đầy hiểm nguy, gian lao là vì trong tim có Bác. Có niềm tin đi theo chân Bác và lòng thương yêu Bác suốt đời. Và trong trái tim của Đoàn viên – tôi, Bác là ánh sáng soi đường, là sức mạnh tiếp bước, là động lực, tư tưởng. Cảm ơn Người, cảm ơn Đời.

*Ghi chú: trích dẫn từ cuốn sách “Suốt đời học Bác” của nhà báo Kiều Mai Sơn